

הערל פרק שמיני יבמות

עת.

עין משפט
נר מצוה

פג א מיי פי"ב מהל'
 חסורי ציאה הלכ' יט
 סמג לחיון קיב טוש"ע
 חה"ע סימן ד סעיף ג:
פד ב מיי שם טוש"ע שם
 סעיף ו:

פה ג מ"י שם ה"ל כ
 טו"ש"ע שם סעי' ד:
פו ד מ"י שם פט"ו הלכה
 ד סמג לאוין ק"ח
 טו"ש"ע שם סעי' כ:
פז ה מ"י שם פ"ב הלכה
 כ סמג שם ק"ב קט"ו
 טו"ש"ע שם סעי' ו:
פח ו מ"י פ"ד מהלכות
 פסולי המוקדשין
 הלכה ו:

פ שם ז' מ"י שם הלכה ה':
צ ח מ"י שם הלכה א':
צא ט מ"י פ"ג מהל'
 איסורי ציאה הלכה ז'
 סמג לאוין קטז טו"ש ע"ד
 סימן רסח סעיף ו':

עב י מיי' פ"א מהלכ'
מקואות הלכה יב
סמג עשין רמח טוש"ע י"ד
סימן קל"ח סעיף א':

תוספות ישנים

[illegible]

(א) בתוס' הרא"ש כתוב עשירית וכן לקמן. (ב) לפי ההערה לעיל מהתוס' הרא"ש ז"ל אחר עשירית.

מוסף רש"י (המשך)

הוא אפרסה מעוברת חשיב מעובר כבהמה אחרת וחייב עליה קדושה בנאפי נפשיה ליה והוא לא כמפרש שמי בנאפו שירצה והשניה תרעה ותמורה י. וכע"ז שם כה. ומנחות (א. קקפנא. ובעל הגולגולת, כלומר אדם חשו (ערוכי כ.)). ביני

מצרי שני במה יִשְׁחָר. וא"ת ישא שמוקית דהא ר' יהודה אית ליה צפ' עשרה יוחסין (קדושין עג.) בקהל ודאי הוא דלא יצא הא בקהל ספק יצא והבן נמי יצא מותר לצא בקהל דממזר ודאי הוא דלא יצא הא ממזר ספק יצא ויש לומר דשמוקין לא שכיחי

חזי נמי לממורת דלת חפסר חנני
 צאסור חשיב דלי ודלי לא כתיב
 ו"ח"ט וישא נמינה וכולו כשר לרבי
 יוחנן דלמך בסמוך מזרי שני שנשא
 מזכית ראשונה בנה שלישי הוי דבמר
 ידיה שדינן ו"ל דר' יוחנן דהכא
 סבר כחידך דרבי יוחנן דלמר רב
 דימי א"ר יוחנן בנה שני הוי דבמר
 ידיה שדינן ליה ו"ח"ט והא כתיב קרא
 דלי לרבי יוחנן דרשי לעיל (דף עו:
 מעמי לנת גר עמוי הנה על בת
 ישראל ו"ל ימורה דקרא אפי שפיר
 לדאי אבל פסטיה דקרא לא:

הוּא אִמְנָא מְצֻרִית מְעוּבֶרֶת
שְׁנַת־נִיּוּדָה הִיא וּבִנָּה חָדָה הוּא
כְּתָב רַחֲמָנָא אֲשֶׁר יוֹדְלוֹ, וְלֹאִית אִי
סָבֵר כְּרִצִי יְהוּדָה אִלֵּךְ לִימָא דְלֵאֲנִיטְרִין
אֲשֶׁר יוֹדְלוֹ לִימָר שֶׁהַכּוֹב תֵּלְאָן בְּלִידָה
וְלִי כְרִצִי שֶׁמֶעוֹן הֵיכֵן סִדֵּי דְהֵאֵל וּבִנָּה
חָדָה הוּא כִּיּוֹן דְקַסְבֵּר מִנְדִי וְלֹא מִנְדִי
וְיֵל דְקַסֵּי כִּיּוֹן שְׁהוּרְמָא בְּנִכְרִית
חֲשִׁיב דוֹר רֵאשׁוֹן: **הִזְרִיתִּיהּ דְרִישָׁךְ**
בִּינֵי עֲמוּדֵי, פִּירוּשׁ רֶכֶךְ דְלִמְנוּיָא רֵבֵה
שֶׁהֵךְ לְלִמּוּד לִפְנֵי רִצִי יוֹחֲנָן בְּשִׁילְהָ
כְּתוּבוֹת (דף קי"ה) **בַּעֲלָמָא בְּתַר**
אֲבוּהּ הוּא רִצִי מְעוּבֶרֶת דְרִי: דְעוּבֵר לֹאִי רִצִי
אֲמוֹ הוּא וְהֵאֵל דְשִׁמְעֵת בְּקוֹף פֶּרֶק
שְׁנֵי דְגִיטִין (דף כג: וסס) דְלֹאִית לִיה
לְרִצִי יוֹחֲנָן דְעוּבֵר יִכֵּךְ אֲמוֹ הוּא גְבִי
הֵאֵל דְקִאֲמֵר נִרְאִין הַדְּבָרִים שְׁעֵבֵד
מִקְבֵּל גֵּט מִיֵּד רִצִי שֶׁל חֲצֵרוֹ כִּי
הֵסֵם אֲלֵיכָא דְרִצִי אִיירִי וּגְרַסְקִין הֵסֵם
בְּקִיפָא מִבֵּי טַעֲמָא דְרִצִי: **וְלֹאִית**
דְאֲמֵר רַחֲמָנָא מְעוּבֶרֶת כִּי:
וְלֹאִית וּמֵאִי פִרְיָן מִרְבָּא הֵאֵל בְּהִידָא
אִית לִיה דְעוּבֵר יִכֵּךְ אֲמוֹ הוּא בְּפִי כָל
הָאֶסְקוּרִין (מַמּוּרָה ל:) וּבְפִרְקֵי שׁוּר שְׁנַת
אֵת הַפֶּרֶה (ב"ק דף ע"ז. וסס) דְקִאֲמֵר
הִיא וּלְוֹלָדָה נִגְחָו הִיא וּלְוֹלָדָה נִרְבַּעוּ
וְאִמְרָה כִּי שְׁרוּלָה לֵיכַס דְרִצִי רֵבֵה
דְהֵאֵל אֲפִילוֹ כְרִצִי יוֹחֲנָן:

לו ראשונה נמי הא
תנא תני ראשונה כי
ני יוחנן ^{המצרי} שני
בבנה שני הואי אלמא
אמר ליה אביי אלא
ר'יש הטאת מעוברת
רצה מתכפר בולדה
לא ירך אמו הוא
הטאות לאחריות
פריש שתי הטאות
מהן והשניה תרעה

רובו ומקפיד עליו חוצץ. לא כמו
שפירש בקונטרס צ"ק
דסוכה (דף י"א: וס) דהיינו דוקא בשערו
אבל בגופו חוצץ אפילו מיעוטו שאין
מקפיד דא"כ למא לי קרא שערו
דדרשין (סא) שצרו את הטפל
לשערו כיון דהלכה למשה מסיני
נאמרה לו בפירוש שערו רובו
ומקפיד עליו כו' ועוד מדקדק ר"ת
דאי בשערו דוקא ה"ל למימר הכא
אימור דאמר רבי יצחק שערו שצרו
מי אמר ומיהו בלאו הכי פריך שפיר:
מי

למיתה אזיל אישתיק א"ל דלמא שאני התם דכתיב
או בלידה א"ל ^(א) קרקפנא חיותיה לרישך ביני עמודי
שמעתא מעמא דכתיב אשר יולדו הא בעלמא בתר
הא דאמר רבא ^(ב) נכרית מעוברת שנתגיירה ^(ג) בנה אין
צריך מביילה וכי תימא משום דרבי יצחק ^(ד) דאמר רבי
מקפיד עליו חוצץ רובו שאינו מקפיד עליו אינו חוצץ
והא

ג' דאמר התם גזרו על רובו שאין מקפיד בו' הכא אוקימנא אדאורייתא: והא

עצמורדי. על צד מדרש של ר' יוחנן (שם), דבר תורה. הלכה למשה מסיני בצורה שגבע פה
 ודמור מר יעורין חלצין ומחיצין הלכה למשה מסיני (נדה שם), דרבו. רוצ שער, שאם יש
 ידיו וטעם יש חתם יש או שקור רוצו אחת אחת (ערוכין ד: וכעין סוכה שם ונדה שם),
 ללכון וזי צנאסו (ערוכין שם), דרבו שאינו מספיד עליה. הוה ליה מנפיה הולא ואין סופה
 (סוכה שם וכעין ערוכין שם)

[illegible]

קרא לה יצא ממזרח ובע"ז לה שכיח
 אֶל־טֶרֶץ קרא לַמִּכְתָּבִיהָ לְכֹל מִיִּתְרִי
 גֵּלָה נִמְנַע צִיה: דָּלִי מִיִּתְרִי.
 בְּכֹון שְׁלִישִׁי יֵצֵא וְגו': וְהִי מַחֲזִיר
 מִשְׁנִיתָ לְאַחֵר דָּלִי הוּא
 וְכֵתֵב קרא לַהִיתְרָא לְכֹתִיב (דְּכִיס
 גֵּד) כִּי תוֹעֵבֶה הִיא וְדַרְשִׁין (קִדּוּשִׁין
 ד' ע"ו) הִיא תוֹעֵבֶה וְאִין צִינֵה מוֹעֵבִין:
 חֲתִיב עֲוֹנֵה אֲמִתִּיּוֹת בְּרִיתָא

נאמר בנים ולא נאמר
ראשון ושני אסור ש-
דורות ואם נאמר ד-
הייתי אומר לאותן
לכך נאמר בנים להם
אחר פסולן ואיצטריך
למכתב אשר יולדו
יולדו ה"א מבניהם

שלישי ולא נאמר צניס. הייתי חומר
לגלותם ישראלים העומדים על הר
שנינו הוא חומר דור שלישי שלכם
ויש להם צוקה כלומר צבס וצניסם
ואסורין מזרי ואדומי אבל צניי צניס
מותרים ומס והלאה מותרין מזריים
גר ראשון: מהס מנה. הוא
צניס צני שני וכן צנו מותר: לפס
אחר פסול. תרי להם נתיב
השמים הלך אחריהם לאס נטמעו
בצשעים כגון מזרי ששאל ישראלים
ישראל ששאל מזריים הלך אחריהם
והולד פסול עד דור שלישי: ואינטיך
למחצת לפס. דמשמע דמהס מנה
יולדו מצניהם מנה וקפו קרלי אהדי
אלא מנימלח אחריית אינטיך:
בכח רחמנא אשר יולדו. למימר דכל

[illegible]

וְיָבֹא לָהֶם בְּקֶלֶד ה', שֶׁאֵם יֵיחִיד מִשָּׂא לִבִּי מֵאֵרֶץ רָשׁוּעִים, הִיא בֵּן דָּנִי מִנֵּי מִזֵּד הָאֵם, דְּלֹאֵר
 חָסֵד, פְּסוּלִים, מִיֵּחִיד לֵית הִיא דְּלֹאֵר מִבְּנֵינֹת (כח), אֲשֶׁר־יִסְמְנוּהוּ וְיִסְמְנוּהוּ מִתּוֹרָן; בֵּן בְּקֶלֶד
 לֵית הָאֲמוּנָה, וְהָאֵם וְהָאֵם מִתְּרֵךְ מִבְּנֵינֹת בְּחִסְדֵּי דְּלֹאֵר וְחָסֵד לֵית הִיא מִיֵּחִיד טִשֵּׁת
 (טוֹסֵט 10). רָצָה מִתְּכַפֵּר בֵּן רָצָה מִתְּכַפֵּר בִּירֵדָה. דִּי אֲמַרְנִין וְלֵית טִשֵּׁת לִימֵתָה אֲזִיל, אֲכַל
 מִתְּכַפֵּר וְיֵלֵד, דְּלֹאֵק לִימֵתָה מִשֵּׁי מִיֵּחִיד מִשֵּׁי טִשֵּׁת מִמּוֹת וְכִפֵּי גְמִיר לֵית דְּמֵתָה, אֲכַל

מסורת הש"ס

(כ) לעליל יא (ג) ב"ב קכא;
 (ד) קדוש סו (ד) שם סט;
 (ה) לעליל עו; סוטה טו;
 (ו) מוספתא קדושין פ"א;
 (ז) לקמן פד; (ח) תמורה
 (יח) יח. סה. (ינחמה סו)
 (יג) קדושין כב: (יח"ל ד"ר
 זלמן) שם צעל הרבנולות כלומר
 שם צעל חפזין; (ט) שביעין ד;
 (י) סוהר י דלה סו; (י) כס"א
 יחפז; (יחמור), (י) דברים
 יג; (י) כס"א; חניס,
 (יח) דברים כג; (י) דס"א
 (י) ו"ע חוספס;
 יחפזין כב: ד"ה קרקפסא;

יה אור השלם

בָּנִים אֲשֶׁר יוֹלְדוּ לָהֶם
דּוֹר שְׁלִישִׁי יָבֵא לָהֶם
בְּקֶהֱלָהּ יִי דְּבָרִים כֹּס ט
לֹא יָבֵא מִמּוֹר בְּקֶהֱלָ
יָגֵם דּוֹר עֲשִׂירִי לֹא יָבֵא
לֹד בְּקֶהֱלָהּ יִי דְּבָרִים כֹּס ג
אִם אֶדְרִינִי יִתֵּן לֹ
אֲשֶׁה וְיִלְחֶה לֹד בָּנִים אִו
בְּנוֹת הָאֲשֶׁה וְיִלְחֶה
תִּתִּיהָ לְאֶרְצָהּ וְהוּא יָבֵא
שְׁמוֹת כֹּס ד
בְּנָפִ:

גליון הש"ס

במ' מצוי שני במא
מחר. עי' קדושין סו ע"א
מזד"ה גנה שלשי:
שם האמר קרא האשה
ילדיה. לעיל כב ע"ב:
שם בנה אין צריך
שבילה. עי' לעיל מז ע"ב
מזד"ה מצילין אותו:
מזד"ה מצוי וב' ואות
ישא נתינה וב'. עי' טורי
זקן מגילה יד ע"ב ד"ה
לגמיר:

זגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כתב רחמנא
כו' ואילך חשבינן חדא
ר"א הס"ד ומיצת היא
נמחק :

מוסף רש"י

מצרי שני. שמערי
 זכור, שנשא מצריה,
 אשהוה. שמעריה
 נבנה שלישו. ומתוך נשא
 ששלח, נחמיו דור
 שלשני עמד. דכיון דר
 קדושין וכן עברה, לית
 זכור קרנא ביה כשלח.
 וזכור פלוגין להם לה
 זכור ששלח, הינו לענין
 ששלח שנשא מצרים או
 קדושין שנשא ישראלית,
 דקדושין ודמות הולד הוין
 נשואה המלך, דילולא נהי
 מצרי ואחריהם הוליס
 מלכות, אבל לענין מצרי
 נשואה, אל גמול בן מצרי
 מלך מדי, דלא כמחזיקין
 קרנא ביה, וזכור
 מצרי אלו מלך (דקדושין
 יב.) יבדולין כממזרים
 ישראל. ודע, ש
 חלף לו כניסין ממזרים
 שם (סו.) הולד עבר.
 וכן ממזר דלא חלף כמות
 שחורר נמצא בן
 חורין. ומתוך כישלנות
 שחלף ממזר ראשון.
 שחלף ממזר שני (סוה)
 אשאי לבני מצריה
 כשירה. בן מלכות יורות
 בן מצרי, שחלף אלו
 ממה לגמור, כדי שיהא בן
 עמי שלמי וחלוי עמי כה
 כשלח (דברים כג)

נשים אשר יולדו להם דור ש
נשים אשר יולדו להם, הלך
סבבר עלה סנחריב וכלל א
סבבר עלה סנחריב וכלל כ
היינו היבא דמפריש חטאתו